

Balféky és Jobbházy

Arcomra fagy a vigyor, amint figyelem az úgynevezett balközép és jobbközép barátkozását. Megpróbálom elképzelni az Ügynök arcát, amint aláírja az elé tett levelet, melyben gratulál a 75 éves Boross Péternek, aztán megpróbálom elképzelni B. P. arcát is. Vajon mosolyog-e mindketten, és mit fejez ki a mosolyuk?

szentmihályi szabó péter

Lehet-e szívből jövő egy ilyen szerencsekívánat, amint az Ügynök által aláírt levél kezdődik?

Végül is miért ne lehetne, kérdés, miből van az Ügynök szíve, és egyáltalán van-e neki, és mennyiért vette. (Ja igen, ha már a pénznél tartunk, talán emlékeznek az olvasók, a szociálliberális ellenzék mekkora sírányozást csapott 2001. augusztus 20-án, hány lélegeztetőgépet lehetett volna venni belőle, tették fel a sunyi és demagóg kérdést a Fidesz-kormányának. Most bezzeg senki sem venne lélegeztetőgépet, pedig legalább az elbuhérált tűzijátékból, a kigyuladt uszályból, a szétrobbant pótkocsiból és a környéken okozott üvegkárokból is kitélt volna néhány *Csehák Juditka* privatizálására máris kiszemelt kórházai számára.) No de vissza a levélhez, mely mennybe meneszti B. P. „mérsékelt konzervatív politizálását”, persze így utólag, a megszépítő messzeségből. „Örökre beírta magát a történelemkönyvekbe” – akárcsak az Ügynök, bár utóbbi inkább a magyar humort lendítette fel, utóljára Rákosi volt ilyen népszerű tökfílkó. Még szó van a nemzeti közmegegyezésről és 1956 örökségének ápolásáról, azért ebben egy kicsit *Horn Gyulára* is számíthatna az Ügynök, meg az *Apró- és Münich-leszármazottakra*. De ne gonoszkodjunk, végtére is ez helyénvaló, hogy Balféky gratulál Jobbházy-nak, európai gesztus, akárcsak az, hogy magyarul írta, nem pedig franciául vagy románul. Apró Műnnich – az a címeres gazember járt miniszterelnökként utóljára Kínában, ahol most az Ügynök 44 év szünet után, népes küldöttség élén felújítja a hagyományos, örök és megbonthatatlan elvtársi együttműködést a kommunista Kínával és főleg remélt dollármilliói-val, melyből kisebb táskákkal bármikor koptathatnak valamelyik magyar bank hátsó bejáratánál. Erről az egyik pártlap, a Magyar Hírlap némi ironiával azt írja, hogy ez a reálpolitika, mert Magyarország kis ország, és a látogatás célja csakis az lehet, hogy a nagy testvérrel való külkereskedelmet fellendítse, nem az uigur vagy tibeti kérdés és általában az emberi jogok emlé-

getése. Biztos, hogy Kovács elvtárs nem hozza szóba ezt a problémát, hiszen ez még kommunista korában sem izgatta túlságosan. A Népszava, a másik pártlap Baráti jobb Kínának címmel örvendezik a látogatásnak („Megtört a jég, esküdt uraim! – mondta *Osztap Bender*”), lassan helyreáll a béketábor régi egysége. De vajon mit kapott volna Orbán és Martonyi Kovácséktól, ha egy kicsikét ők is szeretnék volna megnevezni a Nagy Falat, bármilyen nagy falat is lett volna számukra (bocsánat!) – szóval elképzelhetetlen, mit írtak volna ugyanezek a pártlapok Orbánék botor és az egész nemzetközi diplomáciát felháborító lépéséről, az összes Balféky habzó szájjal ostromozta volna a Nap-keltében az emberi jogokra fittyet hányó, Európát és az egész Nyugatot eláruló Fidesz-politikát. Most meg, hogy huszonnyolcezer iraki rendőrt képeznének ki Kovácsék nagy nyelvcsattogtatása közben Taszáron a békés tüntetők elleni atrocitásokra, valamint lesből való büntetésre és korrupcióra – mellesleg megtudjuk, hogy az előző, oly sikeres „tolmácsképzés” Taszáron egymilliárd forintunkba került, az amerikaiak egy centet sem fizettek –, akkor ez a kis rendőrákadémia kerül vagy tízmilliárdba, nem szólván arról a mókás lehetőségről, hogy az irakiak megunják ennek a köpésnyi kis országnak a pofátlanságát, és vagy itt maradnak rendőrnek, vagy nálunk is elkezdene robbantgatni, cserében a sok jótéteményért, amelyben a magyar kormány részesíti őket. Egyébként az Ügynök *Petőfi*-szobrot avatott Kínában, pontosan egy *Petőfi*-mellszobrot egy könyvtárban, nagy élmény lehetett, az angol nyelvű kínai sajtóban nyomát sem láttam az eseménynek, igaz, magának az Ügynöknek és népes delegációjának sem, lehet, hogy nem is Kínában vannak, hanem Tajvanon vagy a rákospalotai Asia Centerben? Jó lenne tudni, mit jelent az, hogy *Petőfi* összes művei egyedül kínai nyelven olvashatók, jó-e nekünk ez, hogy a Talpra, magyar! felhívása kínaiak millióit mozgósíthatja egyszer, zavarják már el végre az Ügynök-féle alakokat. Egyik kedves barátnőnkől kaptunk egy csodaszép *Petőfi Összeszt* németül, *Josef Steinbach* fordította, 1902-ben jelent meg

Breslauban (Boroszló, Wroclaw). Csak egy német anyanyelvű volna képes megmondani, mit érez a nagy *Petőfi*-versek olvasván, s különösen a németgyalázó versek eléggé szíven ütik-e őket: ha *Petőfi* ma élne, sietnie kellene legjobb verseinek megírásával, mielőtt a gyűlöletbeszédet tiltó törvényt meg nem szavazzák a legfőbb gyűlölködők, szégyen *Petőfi* akár három évet is kaphatna azért, mert a magyar felsőbbrendűségét hangoztatja, netán erőszakra buzdít, kirekesztő kijelentéseket tesz, netán ellenséges érzelmeket korbácsol fel az osztrák baráti seregekhez csatlakozó oláhok, tótok és rákok ellen. Jobb lesz, ha már most gyakoroljuk megint a sorok közti írást és olvasást, mert sok jóra nem számíthatunk amúgy sem: az APEH 2005-től már nem kér tőlünk adóbevallást, egyszerűen kiküldi az értesítést, mennyit kell fizetni, és mi befizetjük. Ez már közelít az egykori török módszerhez, de még nem elég korszerű: ott a defterdár a janicsárjaival házról házra járt, és szemrevételezés alapján azonnal kivetette és be is szedte az adót. Amikor kínos emlékeztet *Kupa Mihály* és serege bevezette hazánkban a személyi jövedelemadót, rögtön tudni lehetett, hogy ez lesz a vége, már akkor javasoltam, eleve vegyék el minden jövedelem felét mindenkitől, és hagyjuk a papírmunkát, és nem kell APEH – hát félig már bejött a dolog.

Olvasgatom a bolsevista gyűlöletbeszéd továbbra is engedélyezett sőt jutalmazott cikkeit, mert nyugodjunk meg, a törvény olyan féloldalas lesz, hogy a baloldali, magyar- és keresztényellenes gyűlöletbeszédet nem bünteti majd, a proletár internacionalizmus jelképeit és műveit szabadon lehet majd továbbra is használni, *Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Rákosi, Kádár* műveit nem tiltják be, *Lukács György* és társai továbbra is nagy filozófusok, tanítványai emlékének gondozói kiváló értelmiségiek, és a Pilisben nemcsak koncentrációs tábor állítanak fel, hanem a Büszke Melegség és a Fűvet szívó Kisfiú monumentális szobrát, melyet évente megkoszorúznak az ávosokat kínzó, pedofil papok áldozatainak leszármazottai. Mondhatni, olyan érdekes lesz mindez, mint amikor egyszer Jeruzsálemben szobrot emelnek az antifaszizmus áldozatainak emlékére. A Magyar Hírlapban Szakrális címmel egy szerző azon elmélkedik, „több százezer füstté vált magyarra gondolva kérdézem: nem épp azért illene filmmel áldozni emléküknél a Pilisben, mert a Pilis a nemzeti kegyelet helye?” Egy másik cikk, ugyanott így kezdődik: „összenő-e a nemzeti színű szalag azzal, amivel összetartozik? Remélem, nem tartozik össze, mégis egyre gyakrabban azt látom, hogy összenő Nagy-Magyarország térképével. Az autókön. Szinte minden olyan kocsin ugyanis, amelynek antennáján vagy belső visszapillantó tükrén nemzeti színű

szalag lóg, hátul Nagy-Magyarországot ábrázoló, H betűs matrica van. Hiába, úgy látszik, aki nagyon meg akarja mutatni, hogy ő nagy magyar, az nagy-magyarkodik.” (Bolgár György: Matricák és illúziók, augusztus 22.) Egy másik, hasonlóan kiváló szerző, **Eörsi István** Hazatérés Kánaánba című cikkében (Magyar Hírlap, augusztus 26) éppen Németország felé tartott kocsijával, amikor a magyar rádió Orbán Viktor augusztus 20-i szónoklatát ismertette. „A legszívesebben visszafordultam volna. Németországban is vannak visszataszító politikusok, de ilyen jellegű történelmi köpködésre egyikük sem vállalkozna, mert egy életre lehetetlenné tenné magát.” Igaz, **Eörsi** azután méltatja az „állami ünnep lebírhatatlan unalmát” is, elhatárolódva Köpeczi Béla magas állami kitüntetésétől, aki „mint főcenzor, mint a tudománypolitika legfőbb korifeusa, mint miniszter hidegen és könyörtelenül folytatta gerincropogtató tevékenységét.” Halkan tegyük hozzá, Köpeczi Béla tudományos munkája magyar szempontból hasznosabb és gyümölcsözőbb volt, mint mondjuk Lukács Györgyé, elég, ha Köpeczi Erdély-monográfiájára gondolunk, míg Lukács feltehetőleg azt sem tudta pontosan, merre van Erdély, és főleg minek. És itt kapcsolódnak össze a dolgok: az a sokat emlegetett kettős mérce teszi lehetővé, hogy Balfékyék Jobbházy visszafogott, józan, mérsékelt politizálásának támogatásával lényegében ugyanazt tegyék a demokráciában, mint amit ugyanők a diktatúrában cselekedtek, Balféky és Jobbházy ugyanarra a füttyszóra lejtő násztáncát, s egymás után készülnek a demokratikus törvények, melyek szép lassan acélsodronyként vesznek minket körül, visszahúzza az egész országot abba a dermedt, félhülye állapotba, amikor még az Ügynök volt a pénzügyminiszter és Köpeczi a főcenzor. Nem is vetném fenti urak szemére, hogy szívből utálják Magyarországot és (számomra felfoghatatlan okból) különösen Nagy-Magyarország és a Szent Korona minden említését, mert olyan ez, mintha egy hithű zsidó annak idején irredentizmusnak minősítette volna Izrael állam újraalapítását, ha tetszik, visszaszerzését. Nos, nekik sikerült, csaknem kétezer év után – nekünk még csak nyolcvan év telt el a szétszóratásból, s bizony, nekünk leginkább a magyar áldozat fáj, csonkaságunk fáj, s ezt a fájdalmat sérelmi politikának nevezik. Ha ez az, akkor bizony mennyivel inkább az Izrael és a nemzetközi zsidóság politikája, mely hetedízíglén követel kárpótlást, bosszatot – és bosszút megbékélés helyett. Az én nevemben hiába alkuszik Balféky és Jobbházy, s vagyunk még azért néhány százezren, néhány milliónyian is, akiknek megvan erről a készülő alkuról a véleménye, még akkor is, ha azt csak suttogva lehet mondani megint, és börtön jár érte. ■